

Sygn. akt I C 86/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 2 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: staż. Olga Paciorek

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2018 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.

o zapłatę

na skutek skargi pozwanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym

wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 16 stycznia 2017 roku w sprawie I C 387/16

1. zmienia zaskarżony wyrok i oddala powództwo;
2. zasądza (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz P. W. kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. obciąża i nakazuje pobrać od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 1942 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści dwa złote) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt I C 86/18

UZASADNIENIE

W skardze z dnia 20 marca 2018 roku, skierowanej przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., skarżący P. W. wniósł o :

1. wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 16 stycznia 2017r., sygn. akt I C 387/16, wobec istnienia poniższych podstaw wznowienia przedmiotowego postępowania, o istnieniu których pozwany dowiedział się w dniu 22 stycznia 2018r.:

a) na podstawie art. 401 pkt 2 k.p.c. z powodu nieważności postępowania w związku z okolicznością, iż strona pozwana wskutek naruszenia przepisów prawa (m.in. art. 27 i n. k.p.c. art 133 i 135 k.p.c., art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c., art. 200 k.p.c. była pozbawiona możliwości działania;

b) na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. wobec istnienia okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona pozwana nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu - m.in. okoliczności faktycznej w postaci odrzucenia przez pozwanego spadku po pożyczkobiorcy/spadkodawcy oraz środka dowodowego w postaci oświadczenia złożonego w tym zakresie przed notariuszem;

2. przekazanie sprawy zgodnie z właściwością miejscową do Sądu Rejonowego w Zgierzu;

3. uchylenie zaskarżonego wyroku oraz oddalenie w całości powództwa wniesionego przez powodową spółkę przeciwko pozwanemu wobec braku legitymacji biernej pozwanego do występowania w przedmiotowej sprawie w związku z odrzuceniem spadku po pożyczkobiorcy;
4. zwolnienie pozwanego z obowiązku poniesienia opłaty sądowej od skargi o wznowienie postępowania z uwagi na trudną sytuację finansową będącą następstwem postępowania następnym postępowania egzekucyjnego wszczętego w następstwie wydania zaskarżonego wyroku,
5. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych,
6. na podstawie art. 414 k.p.c. o pilne wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku wobec okoliczności, iż skarżącemu grozi niepowetowana szkoda.
7. zabezpieczenie przedmiotowego postępowania (w trybie pilnym) poprzez umorzenie (względnie o zawieszenie do czasu zakończenia postępowania zainicjowanego wniesieniem niniejszej skargi) postępowania egzekucyjnego (sygn. akt KM 2237/17) prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim M. B. (skarga k. 3-8).

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2018 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy oddalił wniosek skarżącego o przekazanie sprawy według właściwości miejscowej; zwolnił pozwanego P. W. od opłaty sądowej od skargi; na podstawie art. 414 k.p.c. wstrzymał wykonanie wyroku z dnia 16 stycznia 2017 roku wydanego w sprawie I C 387/16 przez Sąd Rejonowy w Łęczycy, do czasu prawomocnego rozpoznania sprawy o wznowienie postępowania; zabezpieczył powództwo poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2237/17 prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim M. B., do czasu prawomocnego rozpoznania sprawy o wznowienie postępowania (postanowienie k. 31-32).

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika wniósł o odrzucenie skargi pozwanego na podstawie przepisu art. 410 § 1 k.p.c, zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (odpowiedź na skargę k. 43-44).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. W. jest synem M. W. (bezsporne, odpis skrócony aktu urodzenia k. 27 akt I C 387/16)

P. W. utrzymywał z ojcem jedynie okazjonalne kontakty. Skarżący widywał się z ojcem średnio, około raz do roku w czasie świąt.

P. W. nie zamieszkiwał wspólnie z ojcem. M. W. wspólnie ze swoją konkubiną zamieszkiwał w Z. przy ul. (...). W istocie ojciec pozwanego wprowadził się do mieszkania zajmowanego wcześniej przez konkubinę. Natomiast M. W. do 2005 roku, zamieszkiwał w Z. przy ul. (...). Po 2005 roku, skarżący wyjechał do (...) z zamiarem stałego pobytu. Na powrót, około 2011 roku skarżący zamieszkał ponownie w Z. jednak na ul. (...). Obecnie skarżący zamieszkuje w Z. przy ul. (...) (zez. skarżącego rozprawa 00:09:19, umowy najmu k. 12-15).

W dniu 18 stycznia 2013 roku, ojciec skarżącego - M. W. zawarł ze (...) z siedzibą w G. umowę kredytu konsumenckiego nr (...). Zgodnie z tą umowa powód uzyskał kredyt konsumpcyjny w wysokości 30.000,00 złotych. Umowa została zawarta na czas od 18 stycznia 2013 roku do 21 lipca 2020 roku. Oprocentowanie pożyczki w dniu zawarcia umowy wynosiło 19%, a stopa procentowana w zależności od decyzji Narodowego Banku Polskiego miała ulegać zmianie raz na kwartał kalendarzowy. W umowie wskazano także, iż rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi 24,81%, a całkowita kwota do spłaty to 59,284,64 złote. Umowa zawierała także rozstrzygnięcia w przypadku zaległości w spłacie pożyczki, zakreślała prawo odstąpienia pożyczkobiorcy od umowy (pkt 29). Wraz z umową pożyczkodawca

został zapoznany z regulaminem udzielania kredytów i pożyczek w (...) im. (...). (umowa k. 15 – 17, regulamin k. 18, uchwały k. 20 - 21 akt I C 387/16)

W dniu 27 maja 2013 roku, M. W. zmarł (odpis skrócony aktu zgonu k. 19, akt I C 387/16).

Postępowanie spadkowe po M. W. nie zostało przeprowadzone. Według wiedzy skarżącego M. W. nie pozostawił testamentu (zez. skarżącego rozprawa 00:13:16).

W dniu 15 listopada 2013 roku, przed Notariuszem B. J. Rep. (...), P. W. odrzucił spadek po swoim ojcu M. W. przypadły mu na podstawie dziedziczenia ustawowego. P. W. oświadczył, że według jego wiedzy do grona spadkobierców ustawowych zmarłego należy jego córka A. S., a innych zstępnych zmarły nie ma. (kserokopia aktu notarialnego k. 9).

Oświadczenie skarżącego o odrzuceniu spadku po M. W. zostało zarejestrowane w Sądzie Rejonowym w Zgierzu pod sygnaturą I Ns 1610/13 (akta sprawy I Ns 1610/13 S.R. w Zgierzu).

W dniu 22 września 2014 roku (...)wystosowała do P. W. przedsądowe wezwanie do zapłaty na adres Z. ul. (...) (predsądowe wezwanie k. 22 akt I C 387/16).

Umową z dnia 30 grudnia 2014 roku zawartą pomiędzy (...) z siedzibą w G. a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. doszło do przelewu pakietu wierzytelności. Przedmiotem przelewu była między innymi wierzytelność wynikająca z umowy kredytu konsumenckiego nr (...) zawartej z M. W. (umowa k. 10 – 13 akt I C 387/16).

W dniu 21 września 2015 roku do Sądu Rejonowego w Łęczycy wpłynął skierowany przez (...) sp. z o.o. sp. komandytowa z siedzibą we W. pozew o zapłatę przeciwko P. W.. Pozew został skierowany w postępowaniu upominawczym, a powód domagał się zasądzenia kwoty 38.830,09 złotych wraz z odsetkami umownymi naliczanymi według zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania wg norm przepisanych, w tym opłaty w kwocie 1942,00 złotych, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2400,00 złotych, opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz kosztów wniosku do Urzędu Stanu Cywilnego w wysokości 39,00 złotych. Jako adres pozwanego wskazano: Z. u. (...) (pozew k. 2 – 3 I C 387/16).

Zarządzeniem z dnia 23 września 2015 roku referendarz sądowy stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z uwagi na fakt, iż pozwany - co wynikało z bazy PESEL SAD przebywa na terenie (...) (k. 33 I C 387/16)

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 roku, Sąd zawiesił postępowanie w niniejszej sprawie, na podstawie art. 177 § 1 pkt. 6 k.p.c. z uwagi na niewskazanie przez powoda adresu do doręczeń pozwanego (k. 36 I C 387/16)

Powód złożył wniosek o ustanowienie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego. Z załączonego do wniosku zaświadczenia wynikało, że pozwany do 28 czerwca 2007 roku był zameldowany w Z. przy ul. (...) (k. 39 I C 387/16)

Zarządzeniem z dnia 19 kwietnia 2016 roku, na podstawie art. 143 k.p.c. i art. 144§1 k.p.c. ustanowiono dla pozwanego – P. W., którego miejsce pobytu nie było znane, kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu w osobie W. D., pracownika Sądu Rejonowego w Łęczycy, I Wydział Cywilny, ul. (...), (...)-(…) Ł. (k. 45 I C 387/16)

Czynności podjęte przez kuratora pozwoliły ustalić, iż oboje rodzice pozwanego nie żyją, ponadto ustalono, iż od wielu miesięcy nie jest widywany na terenie posesji pod adresem Z.(...). Aktualnego adresu pobytu kuratorowi nie udało się ustalić (k. 60 akt I C 387/16).

Na rozprawie w dniu 9 stycznia 2017 roku, kurator oświadczył, że nie udało mu się ustalić aktualnego adresu pozwanego. Wniósł o oddalenie powództwa (rozprawa k. 92 akt I C 387/16).

W dniu 16 stycznia 2017r. Sąd Rejonowy w Łęczycy, Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I C 387/16 wydał wyrok, którym zasądził na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. od pozwanego P. W. kwotę 38.830,09 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania. Wyrok uprawomocnił się w dniu 25 kwietnia 2017 roku. Tytuł wykonawczy wydano wierzycielowi w dniu 21 sierpnia 2017 roku (k.95 akt I C 387/16).

Na podstawie wyżej opisanego tytułu wykonawczego Komornik Sądowy przy Rejonowym w G. M. B., wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko skarżącemu pod sygn. akt Km 2237/17.

W dniu 15 stycznia 2018r. skarżący powziął informację o zajęciu komorniczym należącego do skarżącego rachunku bankowego. Skarżący nie posiadał wiedzy o jakichkolwiek zadłużeniach, które mogłyby na nim ciążyć, mógł jedynie przypuszczać, że zadłużenie dotyczy zmarłego ojca. W dniu 19 stycznia 2018r. podczas telefonicznych rozmów prowadzonych z Komornikiem Sądowym prowadzącym postępowanie skarżący ustalił, że został wydany wyrok przez Sąd Rejonowy w Łęczycy. W tym samym dniu pozwany zamówił do wglądu akta sądowe na dzień 22 stycznia 2018r. celem ustalenia szczegółów postępowania. W tym też dniu pozwany powziął wiedzę na temat wydania wyroku przez Sąd Rejonowy w Łęczycy (k. 129 akt I C 387/16).

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na powołanych wyżej dowodach, w postaci dokumentów, nadto uwzględnił okoliczności bezsporne. Podstawą ustaleń Sądu, były również korelujące z dowodami dokumentalnymi zeznania powoda.

Sąd Rejonowy zważył:

Skarga była dopuszczalna, została wniesiona w ustawowym terminie, oraz została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Zgodnie z art. 143 k.p.c., jeżeli stronie, której miejsce nie jest znane, ma być doręczony pozew lub inne pismo procesowe wywołujące potrzebę podjęcia obrony jej praw, doręczenie może do chwili zgłoszenia się strony albo jej przedstawiciela lub pełnomocnika nastąpić tylko do rąk kuratora ustanowionego na wniosek osoby zainteresowanej przez sąd orzekający. Przesłanką ustanowienia kuratora jest – poza stwierdzeniem potrzeby doręczenia stronie pozwu lub innego pisma procesowego wymagającego podjęcia obrony jej praw –uprawdopodobnienie, że miejsce pobytu strony nie jest znane. Obowiązek uprawdopodobnienia, że miejsce pobytu strony nie jest znane spoczywa –w myśl art. 144 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. – na osobie zainteresowanej ustanowieniem kuratora na podstawie art. 143 k.p.c.

W literaturze przedmiotu i w orzecznictwie podnosi się, że wobec praktycznie nieograniczonej możliwości wyjazdów i okresowych pobyków za granicą należy zaostrzyć kryteria oceny, czy doszło do uprawdopodobnienia, że miejsce pobytu strony nie jest znane. W miarę potrzeby, i dla zapobieżenia ewentualnym nadużyciom, należałoby przesłuchać na tę okoliczność przeciwnika strony, dla której ma być ustanowiony kurator, domowników, sąsiadów lub administratora domu itp. Poprzestanie na informacjach uzyskanych od Policji nie wystarcza do spełnienia wymagania przewidzianego w art. 144 § 1 zdanie drugie k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 1997 r., II CKU 71/97, Prok. i Pr.-wkl. 1997, nr 12, poz. 38,). Do uprawdopodobnienia, o którym mowa w art. 144 k.p.c., nie wystarcza także stwierdzenie właściwego organu, że strona nie jest zameldowana w danej miejscowości i w związku z tym nie figuruje w rejestrze mieszkańców danej miejscowości. Konieczne jest poza tym wykazanie, że nie tylko żądający ustanowienia kuratora, lecz także inne osoby, które mogą mieć informacje o miejscu pobytu strony, a w szczególności krewni, powinowaci, i inne osoby bliskie, m.in. także zakład pracy, w którym strona była ostatnio zatrudniona, nie mają wiadomości potrzebnych do doręczenia stronie pisma procesowego lub zawiadomienia o posiedzeniu sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1979 r., II CZ 44/79, OSNCP 1979, nr 11, poz. 224). Ustanowienie kuratora bez należytego uprawdopodobnienia, że miejsce pobytu strony nie jest znane, powoduje nieważność postępowania toczącego się z jego udziałem (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 16 sierpnia 1960 r., 3 CR 65/60, OSPiKA1961, nr 3, poz. 81; z dnia 28 listopada 1969 r., III CRN 418/69, OSPiKA 1971, nr 2, poz. 35).

Niezależnie od powyższego, wymaga zaznaczenia, że ustanowienie kuratora absentis wywołuje ten skutek, że zainteresowany nieobecny ma prawo oczekiwać podejmowania przez niego działań w postępowaniu. Obejmują one: zajmowanie stanowiska co do żądań przeciwnika (wnioskodawcy, innych uczestników), składanie wniosków i oświadczeń, uczestniczenie w rozprawach, podczas których przeprowadzane są dowody i roztrząsane ich wyniki, a także podejmowanie innych właściwych ze względu na stan sprawy działań, w tym wnoszenie w razie potrzeby środków odwoławczych. Z istoty celu ustanowienia kuratora procesowego wynika, że nie jest on tylko wyznaczony dla doręczenia pism sądowych. Ma on podejmować za nieobecnego czynności niezbędne dla obrony jego praw w całym postępowaniu. To zaś jak wypełnia on swe obowiązki wpływa na ocenę, czy prawa strony (uczestnika postępowania nieprocesowego) były należycie chronione. Nie można przyjąć, że uczestnik miał zapewnioną należytą ochronę swych praw w sytuacji zupełnej bierności ustanowionego kuratora, tj. nieobecności jego na wszystkich rozprawach i nieprzedstawieniu żadnego stanowiska, czy wniosku na piśmie. Tolerowanie przez sąd takiego stanu stanowi naruszenie art. 143 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 r., V CSK 155/07, niepubl., z dnia 3 marca 1997 r., III CKN 10/96, OSP 1997, Nr 9, poz. 172, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 1997 r., II CKU 82/97, Prok. i Pr. 1998, Nr 2, poz. 36).

Wybór osoby kuratora powinien uwzględniać skalę jego obowiązków. Pozbawienie strony możliwości obrony należy oceniać przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy i nie należy go wiązać wyłącznie z sytuacją całkowitego wyłączenia strony od udziału w postępowaniu. Sąd powinien badać, czy w następstwie procesowych uchybień nastąpiło na istotnym etapie procesu wyłączenie zasady dyspozycyjności strony i stwierdzić, czy wadliwość ta występowała już do końca postępowania w danej instancji. Trzeba zauważyć, że przesłanką nieważności postępowania jest pozbawienie strony (uczestnika postępowania) możliwości obrony swych praw, nieistotne jest natomiast czy nastąpiło to z czyjejkolwiek winy oraz przez kogo prawo zostało naruszone (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1937 r., C III 509/37. Zb.O. 1938, nr 325, oraz Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016 r. IV CSK 412/15).

Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy podnieść należy co następuje;

W niniejszej sprawie na ostateczną ocenę, że doszło do pozbawienia pozwanego możliwości działania w sprawie składa się ciąg i suma czynników.

Po pierwsze uznać należy, że ustanowienie kuratora nastąpiło bez należytego uprawdopodobnienia, że miejsce pobytu skarżącego nie jest znane. Nie dołożono bowiem odpowiedniej do okoliczności sprawy staranności w poszukiwaniu miejsca pobytu skarżącego. Do uprawdopodobnienia, o którym mowa w art. 144 § 1 k.p.c., nie wystarczało poprzestanie na informacji z Urzędu Miasta w Z.. Z zaświadczenia wynika bowiem, że skarżący został wymeldowany z podanego tam adresu 8 lat wcześniej. Poprzestanie na przedstawieniu rutynowych środków dowodowych w celu wykazania, że miejsce pobytu skarżącego nie jest znane nie wystarczało do przyjęcia, że dołożono odpowiedniej w okolicznościach sprawy staranności w poszukiwaniu miejsca pobytu skarżącego.

Po drugie działanie powoda nie dawały kuratorowi realnych możliwości odnalezienia skarżącego. Powództwo w sprawie I C 387/16 zostało skierowane do Sądu Rejonowego w Łęczycy. Tymczasem sądem właściwości ogólnej pozwanego P. W. w oparciu o art. 27 i 28 k.p.c. jest Sąd Rejonowy w Zgierzu. Również Sąd Rejonowy w Zgierzu jest w tym wypadku Sądem spadku po M. W.. Z uwagi na treść art. 202 zd. 2 k.p.c. kwestią dyskusyjną jest czy S.R. w Łęczycy winien z urzędu przekazać sprawę do S.R. w Zgierzu. Niemniej jednak, kierując pozew do Sądu Rejonowego w Łęczycy powód w niewątpliwy sposób utrudnił, a wręcz uniemożliwił prawidłowe działanie kuratora. Skierowanie sprawy do właściwego miejscowo Sądu, który był również Sądem spadku po M. W., a w konsekwencji ustanowienie kuratora przez Sąd Rejonowy w Zgierzu, spośród pracowników S.R. w Zgierzu dawałoby realne możliwości odnalezienia pozwanego.

Zauważyć należy, że 18 listopada 2013 roku, wpłynął do S.R. w Zgierzu protokół oświadczenia o odrzuceniu spadku po M. W.. W treści tego aktu wskazano adres dla doręczeń pozwanego P. W.. Tymczasem kurator – pracownik S.R. w Ł. takiej informacji z oczywistych względów nie posiadał. Mając na uwadze, że kurator zamieszkiwał w innej miejscowości

niż pozwany prawidłowe działania kuratora również były utrudnione. Wprawdzie kurator udał się pod adres wskazany w pozwie, jednak nie zastał tam obecnego lokatora. Mając na uwadze, że skarżący nie zamieszkiwał pod tym adresem od 2005 i przez kilka lat przebywał na terenie (...) wiedza sąsiadów o miejscu jego pobytu niewątpliwie musiała być znikoma. Kurator poszukując pozwanego wyczerpał realne możliwości ustalenia miejsca pobytu pozwanego.

Stwierdzić więc trzeba, że kurator na skutek uprzedniego działania powoda – skierowania pozwu do sądu niewłaściwego nie podjął odpowiednich i niezbędnych działań w zakresie poszukiwania pozwanego. Dodatkowo powód przed skierowaniem pozwu do S.R. w Łęczycy nie wystąpił z wniosek do S.R. w Zgierzu o udzielenie informacji czy było prowadzone postępowanie spadkowe po zmarłym M. W., bądź też czy zostały w sądzie spadku zarejestrowane oświadczenia o przyjęciu (odrzuceniu) spadku po spadkodawcy. Działanie takie jest niezbędne i typowe w tego rodzaju sytuacjach. Istotnym jest też, że powód skierował powództwo do S.R. w Łęczycy we wrześniu 2015 roku. Tymczasem od listopada 2013 roku w sądzie spadku oraz w sądzie właściwości ogólnej pozwanego zarejestrowano oświadczenie o odrzuceniu przez pozwanego spadku po ojcu czego jednak powód z nieznaney przyczyny nie ustalił.

Musiała to skutkować uznaniem w warunkach analizowanej sprawy, że po pierwsze prawa pozwanego w sprawie nie były przez kuratora realnie broniene na skutek działania powoda, a z powodu nieobecności nie mógł tego czynić bezpośrednio pozwany, po drugie ustanowienie kuratora nastąpiło bez należytego uprawdopodobnienia, że miejsce pobytu strony nie jest znane. Wystąpiła więc nieważność postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.), która stanowi podstawę wznowienia postępowania określoną w art. 401 pkt 2 k.p.c..

Natomiast podstawy wznowienia postępowania nie stanowi art. 403 § 2 k.p.c.

Wykrycie nowych okoliczności faktycznych lub dowodów w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. dotyczy tylko takich faktów i środków dowodowych, które nie zostały ujawnione w prawomocnie zakończonym postępowaniu, gdyż były dla strony nieujawnialne, czyli nieznanne lub niedostępne. Niemożliwość skorzystania w poprzednim postępowaniu z nowo ujawnionych środków dowodowych ma mieć charakter obiektywny. Chodzi zatem o taką niemożliwość, która pozostawała aktualna w stosunku do każdej należycie dbającej o swoje interesy osoby, znajdującej się w konkretnej sytuacji procesowej. Przyjęcie takiego stanowiska pozwala na wyeliminowanie z podstaw wznowienia postępowania takiego spóźnionego ujawniania nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które wynikało z zaniedbania lub przyjęcia błędnej - jak się następnie okazuje - strategii procesowej (por. za wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r. II CZ 200/11). W postanowieniu z dnia 4 marca 2005 r., III CZP 134/04, LEX nr 151652, Sąd Najwyższy uznał, że należą do nich fakty i dowody, które poza przesłanką ich nieujawnienia w postępowaniu prawomocnie zakończonym powinny być dla strony skarżącej nieujawnialne, tj. takie, o których istnieniu strona nie wiedziała i nie mogła wiedzieć. Fakty natomiast ujawnialne, czyli te, które strona powinna znać (miała możliwość dostępu do nich), nie są objęte hipotezą art. 403 § 2.

Zgodnie z utartym w orzecznictwie poglądem ustawową podstawą wznowienia postępowania, wskazaną w art. 403 § 2 k.p.c. jest powołanie się na dowody, co do których w trakcie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem strona obiektywnie dysponowała możliwością ich zgłoszenia, jednakże tego nie uczyniła wskutek braku procesowej potrzeby ich powołania, a nie wskutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny. Wykrycie nowych okoliczności faktycznych lub dowodów dotyczy tylko takich faktów i środków dowodowych, które poza przesłanką ich nieujawnienia w postępowaniu prawomocnie zakończonym powinny być dla strony "nieujawnialne", czyli dla niej niedostępne.

W niniejszej sprawie oświadczenie skarżącego z dnia 15 listopada 2013 roku, w którym P. W. odrzucił spadek po swoim ojcu M. W. przypadły zostało zarejestrowane w Sądzie Rejonowym w Zgierzu pod sygnaturą I Ns 1610/13. Strona pozwana miała wiedzę o złożonym oświadczeniu i przy prawidłowym działaniu kuratora i zawiadomieniu pozwanego o toczącym się postępowaniu dowód ten winien zostać zgłoszony. Z teju też przyczyny nie sposób podzielić argumentacji strony skarżącej.

Rozpoznając ponownie sprawę podnieść należy co następuje;

Powód swoje roszczenie skierowane wobec P. W. opierał na podstawie art. 922 k.c. i następne.

Bezspornym jest, że P. W. jest synem M. W.. Jak ustalono M. W. nie sporządził testamentu. Postępowanie o stwierdzenia nabycia praw do spadku po M. W. nie zostało przeprowadzone. Występując z roszczeniem powód nie miał obowiązku przedstawienia postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku, albowiem powód będący w tym wypadku osobą trzecią może wykazywać wszelkimi środkami dowodowymi, że określony podmiot jest w rzeczywistości następcą prawnym spadkodawcy pod tytułem ogólnym. Jednak powoda obciążał obowiązek wykazania, że pozwany jest następcą prawnym zmarłego kredytobiorcy czego jednak skutecznie nie uczynił.

W niniejszej sprawie ustalono, że w dniu 15 listopada 2013 roku, przed Notariuszem B. J. (1) Rep. (...), P. W. odrzucił spadek po swoim ojcu M. W. przypadły mu na podstawie dziedziczenia ustawowego.

Zgodnie z treścią art. 1020 k.c. spadkobierca, który spadek odrzucił, zostaje wyłączony od dziedziczenia, tak jakby nie dożył otwarcia spadku. Mając na uwadze, że spadkodawca zmarł 27 maja 2013 roku, uznać należy, że przedmiotowe oświadczenia zostało złożone w terminie określonym w artykule 1015 § 1 k.c. nawet przy założeniu, że o tytule swojego powołania P. W. powziął wiedzę w dniu śmierci ojca co jest wątpliwe, mając na uwadze, że P. W. utrzymywał z ojcem jedynie okazjonalne kontakty. Niezależnie od powyższego termin wskazany w art. 1015 k.c. nie upłynął.

Z uwagi powyższe, M. W. nie jest legitymowany biernie do występowania w niniejszej sprawie. Ze względu na treść art. 471 k.c. w związku z art. 1020 k.c. roszczenie powoda należało oddalić, działając na podstawie art. 412 § 2 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 406 k.p.c.

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążając w nimi w całości powoda jako przegrywającego sprawę.